

Arrest

nr. 60 686 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Oudenaarde, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Oudenaarde van 22 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat P. DE BACKER loco advocaat J. OPSOMMER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 augustus 2010, in functie van zijn Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Oudenaarde nam op 22 december 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 7 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 2 augustus 2010 (datum) door [N. A. M.] [...] van Congo (Volksrep.) nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: attest onvermogen aanvrager en bewijs stortingen in het verleden van [A. N. S.] aan aanvrager werden niet overlegd;”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verweerder heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verweerder is verder niet ter terechtzitting verschenen en was evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124).

3. Onderzoek van het beroep

De Raad merkt allereerst op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat de bestreden beslissing genomen werd door de burgemeester van de stad Oudenaarde. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker voorhoudt dat de motivering in de bestreden beslissing dat hij geen attest van onvermogen en geen bewijs dat zijn zoon in het verleden geldsommen stortte incorrect is en verweerder dit niet betwist en evenmin een dossier voorlegt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de stellingname van verzoeker niet gegrond zou zijn. Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te vernietigen. Ten overvloede moet ook worden geduïd dat de burgemeester van de stad Oudenaarde niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. De beperking van de bevoegdheid van verweerder vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), bepaling waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde. In de bestreden beslissing – een modelformulier conform de bijlage 20 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – heeft de burgemeester van de stad Oudenaarde niet aangegeven dat verzoeker heeft nagelaten om binnen de hem toegekende termijn aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, doch heeft hij een optie aangevinkt die voorbehouden is voor de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Hij heeft immers gemotiveerd dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De burgemeester van de stad Oudenaarde heeft bijgevolg ook zijn bevoegdheden overschreden, wat aan de basis ligt van de verwarring bij verzoeker omtrent de auteur van de bestreden beslissing. Deze vaststelling vormt eveneens een reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de verschillende door verzoeker ontwikkelde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verweerder betwist het standpunt van verzoeker niet en de Raad heeft vastgesteld dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Oudenaarde van 22 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK